

SVJEDOČANSTVO IZ KNJIGE "MENI JE BOG POMOGAO" -

www.molitvenici.net

ZACIJELJENO SRCE

Mirko V. odgajan je u tradicionalnoj kršćanskoj obitelji, gdje su ga

roditelji od djetinjstva podučavali i govorili mu o vjeri. U Vukovaru

je završio osnovnu i krenuo u srednju školu, postupno ulazeći u

društvo bezbožaca.

Svakim novim danom sve se više prepuštao društvu, padao u

razna iskušenja, činio razne nepodopštine, griješio i sve dublje

tonuo u nepoznato. Nekultura, psovanje, intenzivna svađa s

roditeljima i sestrama, sukobi i fizički obračuni s kolegama iz škole

postali su dio njegove svakodnevice.

Drugi učenici i ljudi u gradu počeli su ga se bojati, a njega je uveseljavala činjenica da mnogi strepe na spomen njegova imena.

Već je tada povremeno osjećao veliki umor, vrtoglavicu i pritisak u

prsima, ali je to smatrao nevažnim. Družeci se sa svojim novim

prijateljima, osjećao se nekako jači, smatrao je da mu nitko ništa

ne može i uvijek je bio spreman za razne gluposti koje su škodile

drugima.

No takav način života polako je počeo naplaćivati svoju cijenu.

Pao je u školi, počeli su problemi s roditeljima, a pogoršavalo mu

se zdravstveno stanje. Baš ti problemi sa zdravljem sve su ga

više mučili. O tome je šutio, ponajprije zbog svog ponosa, ali

jednog je dana ipak odlučio sve reći roditeljima. Majka ga je

odvela k liječniku gdje su mu utvrdili da ima 'rupu' na srcu, što

je kod njega i njegovih roditelja izazvalo šok i nevjericu. Liječnici

su smirivali situaciju, govoreći kako se taj problem može vrlo

lako riješiti rutinskom operacijom.

Od tog trenutka podsvjesno se okrenuo Bogu.

Cijela obitelj počela se za njega moliti. Majka, baka i još pet žena

molile su krunicu, a otac se molio blaženom Ivanu Pavlu II. On je

to sve promatrao s čuđenjem, govoreći kako neće umrijeti i da ne

dramatiziraju, iako se ustvari bojao što će se dogoditi s njegovim

životom. Jedne večeri i sam se počeo moliti Ivanu Pavlu II. po

uzoru na oca kojega je od svih ukućana najviše poštivao.

Došlo je vrijeme da krene u bolnicu u Krapinu. Došavši tamo, dočekao ga je vrlo uljudan liječnik. Kako je morao na snimanje, roditelji su ostali čekati ispred ordinacije, zajedno moleći u nadi da će nalazi biti bolji nego što se predviđa. Tako je na kraju i bilo.

Liječnik je u čuđenju pregledavao nove nalaze na modernijem aparatu od onoga kojim su ga prvi put snimali. Rupa na srcu je nestala. Doktor je u čuđenju pozvao još nekoliko kolega, vjerujući da će mu oni ukazati kako nije u pravu. Svi su se složili da je Mirko u potpunosti zdrav, iako nitko nije mogao utvrditi kako se to dogodilo, jer dvije snimke od prije pokazuju nešto potpuno

drugačije.

Na putu kući njegov je otac nazvao liječnika koji ga je prvi put

pregledavao. On nije mogao vjerovati i pozvao ih je u ordinaciju.

Ne želeći priznati da je riječ o čudu, dogovorio je još jedan pregled,

koji je potvrdio kako je Mirkova bolest nestala.

Mirko danas ima dvadeset godina, potpuno je zdrav i neizmjereno

zahvalan Bogu na uslišanim molitvama i čudesnom ozdravljenju.

(M. V.)

- Ponekad su poteškoće (problemi, bolesti...)

plodno tlo za obraćenje.

- U teškoćama se možda krije prilika da se Bogu

približimo; da doživimo njegovu blizinu

i pomoć. Svakako ga treba tražiti.

- Svako raspoloženje je dobro ako se želimo

otvoriti Bogu. Ono loše nam pomaže da

priznamo svoju nemoć. Još ako budemo

živo čeznuli, tada Bog može djelovati

u našem životu.

